RETTENS KENDELSE (Femte Udvidede Afdeling)
22. marts 1999 *

I sag T-97/95 (92),

Sinochem National Chemicals Import & Export Corporation, Beijing, ved advokat Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Loesch og Wolter, 11, rue Goethe,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union, først ved juridisk konsulent Yves Cretien og Antonio Tanca, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og derefter

* Processprog: engelsk.

alene ved Antonio Tanca, bistået af advokaterne Hans-Jürgen Rabe og Georg M. Berrisch, Hamburg og Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Alessandro Morbilli, Den Europæiske Investeringsbanks direktorat for juridiske anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

støttet af

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Nicholas Khan, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

og af

Furfural Español SA, Alcantarilla (Spanien), ved advokat José Rivas de Andrés, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Arsène Kronshagen, 2, rue Marie-Adélaïde,

intervenienter,

angående en begæring om fastsættelse af de sagsomkostninger, som sagsøgeren skal erstatte Furfural Español SA som intervenient efter Rettens dom af 29. januar 1998 i sag T-97/95, Sinochem mod Rådet, Sml. II, s. 85,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

(Femte Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.D. Cooke, og dommerne R. García-Valdecasas, P. Lindh, J. Pirrung og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforhandlinger

1 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 6. april 1995 anlagde sagsøgeren, Sinochem National Chemicals Import & Export Corporation (herefter »Sinochem«) sag til prøvelse af Rådets forordning (EF) nr. 95/95 af 16. januar 1995 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af furfuraldehyd med oprindelse i Den Kinesiske Folkerepublik (EFT L 15, s. 11). Ved kendelse afsagt af formanden for Rettens Femte Udvidede Afdeling den 18. december 1995 blev en begæring fra Furfural Español SA (herefter »Furfural Español«) om at måtte intervenere i sagen til støtte for sagsøgtes påstande taget til følge.

2 Ved dom af 29. januar 1998 frifandt Retten sagsøgte og dømte sagsøgeren til at bære sine egne omkostninger og til at betale Rådets omkostninger tillige med Furfural Español's omkostninger som intervenient.

3 Ved skrivelse af 28. august 1998 anmodede Furfural Español's advokat Sinochem's advokat om at foranledige, at Sinochem erstattede Furfural Español selskabets sagsomkostninger med i alt 1 031 238 BEF, nærmere bestemt 1 000 000 BEF for advokathonorarer og 31 238 BEF for øvrige udgifter (rejse- og opholdsudgifter).

4 Ved skrivelse af 18. september 1998 meddelte Sinochem's advokat Furfural Español's advokat, at han fandt denne ansættelse alt for høj, idet han stillede forslag om betaling af et beløb på 100 000 BEF.

5 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 20. oktober 1998 har Furfural Español fremsat begæring om, at Retten træffer afgørelse om fastsættelse af sagsomkostninger, idet Furfural Español nærmere bestemt har nedlagt påstand om, at Retten i medfør af procesreglementets artikel 92, stk. 1, fastsætter de samlede udgifter, der kan kræves erstattet, til 1 000 000 BEF for advokathonorarer og 31 238 BEF for øvrige udgifter. Furfural Español har endvidere nedlagt påstand om, at Sinochem tilpligtes at betale et yderligere beløb på 100 000 BEF for omkostninger i forbindelse med behandlingen af begæringen.

6 Den 9. november 1998 har Sinochem indgivet indlæg, hvori selskabet har meddelt, at det er indstillet på at godtgøre Furfural Español 100 000 BEF som udgifter, der kan kræves erstattet, idet Sinochem har gjort gældende, at det yderligere krav på 100 000 BEF i forbindelse med begæringen om fastsættelse af sagsomkostninger er ganske uberettiget og under alle omstændigheder åbenbart uforholdsmæssigt.

Realiteten

7 Furfural Español har i første række gjort gældende, at der i hovedsagen var betydelige økonomiske interesser på spil for selskabet, der som den eneste producent i Fællesskabet mærkede følgerne af importen fra Kina af furfuraldehyd i en sådan grad, at selskabet end ikke længere kunne opnå dækning for sine produktionsomkostninger. Det var fordi, selskabet kunne blive udsat for en

finansiel krise, som kunne have tvunget det til at nedlægge sin virksomhed og afskedige sin arbejdsstyrke, at det indgav en hastende klage til Kommissionen. Under disse omstændigheder var spørgsmålet om, hvorledes sagen ville falde ud, forbundet med betydelige økonomiske interesser for selskabet.

8 Furfural Español gør endvidere gældende, at hovedsagen var en vigtig fællesskabsretlig sag, og at den var meget kompleks, hvorfor selskabet måtte foretage nærmere undersøgelser af komplicerede økonomiske og retlige spørgsmål. Der er to selvstændige endelige anvendelser for furfuraldehyd, og tvisten angik således i første række spørgsmålet om, hvorvidt der måtte antages at være et eller to markeder for furfuraldehyd, idet dette spørgsmål udgjorde en kompliceret og detaljerig del af tvisten, som indvirkede på de fleste af de under retsforhandlingerne fremførte argumenter, herunder for så vidt angår spørgsmålet om skade, og især spørgsmålet om årsagssammenhæng i denne forbindelse. Navnlig måtte Furfural Español i en stor del af sit interventionsindlæg udvikle en specifik argumentation vedrørende den »særlige aftale« mellem den største producent i verden af furfuraldehyd og den største importør i Den Europæiske Union, der repræsenterede et »captive market«, idet selskabet søgte at overbevise Retten om, at den ved sin bedømmelse af spørgsmålet om skade burde se bort fra dette marked. Denne argumentation forudsatte ikke blot en detaljeret undersøgelse, den var også afgørende for, at sagen fik et udfald, der var i overensstemmelse med Furfural Español's synspunkter.

9 Sinochem har gjort gældende, at de af Furfural Español angivne advokathonorarer og -udgifter er åbenbart uforholdsmæssige, og at Domstolen flere gange i sin praksis har fastslået, at de honorarer og udgifter, som en advokat fakturerer over for klienten, ikke er afgørende for det udgiftsbeløb, der kan kræves erstattet.

10 Til støtte herfor anfører Sinochem nærmere, at det fremgår af en gennemgang af de honorarer, som intervenienten redegjorde for i skrivelsen af 28. august 1998, at selskabets advokat under sin forberedelse af sagen fik bistand af en engelsk solicitor, hvis honorar ikke indgik ved ansættelsen af de udgifter, der kunne kræves erstattet. Den omstændighed, at også den nævnte solicitor havde et tidsforbrug i forbindelse med sagen, afsvækker, at intervenientens advokat skulle have haft et tidsforbrug på i alt 87 1/2 time — som der skulle ydes betaling for på grundlag af et meget højt timehonorar på 12 000 BEF. Det angivne honorarbeløb savner grundlag, når henses til, at der på én gang henvises til et meget højt

timehonorar, som må svare til et højt niveau med hensyn til erfaring og effektivitet, og til et betydeligt tidsforbrug, som svarer til, hvad en advokat med langt mindre erfaring ville have brugt på sagen.

11 Sinochem gør endvidere gældende, at det af intervenienten forlangte beløb er lige så højt som det, Rådet har stillet krav om (51 177 DEM, dvs. 1 055 000 BEF), og anfører, at det udgiftsbeløb, som en intervenient kan kræve erstattet, ikke kan være lige så højt som det beløb, der tilkommer den pågældende egentlige part i sagen.

12 Procesreglementets artikel 92, stk. 1, indeholder følgende bestemmelse: »Opstår der tvist om, hvilke udgifter der kan kræves erstattet, træffer Retten efter begæring af en part og efter at have hørt den anden part ved kendelse endelig afgørelse herom.«

13 Det bemærkes, at de »udgifter, [der] kan kræves erstattet«, i henhold til procesreglementets artikel 91 kun omfatter de »nødvendige udgifter, som parterne har afholdt med henblik på sagens behandling, især rejse- og opholdsudgifter og vederlag til befuldmægtigede, rådgivere eller advokater«.

14 Det fremgår af fast retspraksis, at Fællesskabets retsinstanser ikke er kompetente til at fastsætte de beløb, som parterne skal udrede i salær til deres egne advokater, hvorimod de kan fastsætte den del af disse beløb, der kan søges erstattet hos den part, som det pålægges at betale sagens omkostninger (Domstolens kendelse af 26.11.1985, sag 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 3727, præmis 2, og Rettens kendelse af 25.2.1992, forenede sager T-18/89 og T-24/89, Tagaras mod Domstolen, Sml. II, s. 153, præmis 13, og af 9.6.1993, sag T-78/89 DEP., PPG Industries Glass mod Kommissionen, Sml. II, s. 573, præmis 36).

15 Da der ikke findes fællesskabsbestemmelser om fastsættelse af honorarer, er den pågældende EF-retsinstans frit stillet ved sin vurdering af de foreliggende

oplysninger, idet den dog skal tage hensyn til sagens genstand og karakter, dens betydning efter fællesskabsretten og dens sværhedsgrad, såvel som til den arbejdsbyrde, som de pågældende befuldmægtigede eller advokater har båret i forbindelse med sagen, samt til parternes økonomiske interesse i sagen, og der skal herved ikke tages hensyn til en national tarif for advokaters honorarer eller til en eventuel aftale herom mellem den pågældende part og dennes befuldmægtigede eller advokater (Domstolens kendelse i sagen Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, a.st., præmis 3, Rettens kendelse i sagen Tagaras mod Domstolen, a.st., præmis 13, og af 8.3.1995, sag T-2/93 (92), Air France mod Kommissionen, Sml. II, s. 533, præmis 16).

16 Det bemærkes, at den her omhandlede tvist utvivlsomt havde en betydning efter fællesskabsretten, at den pågældende problematik forudsatte en nærmere undersøgelse af såvel økonomiske som retlige spørgsmål tillige med en undersøgelse af komplicerede faktiske omstændigheder, og at Furfural Español som intervenient undersøgte disse forhold og redegjorde for dem. Det bemærkes endvidere, at Furfural Español ikke blot gentog sagsøgtes argumenter, men tilføjede nye og klargjorde faktiske omstændigheder, som var relevante for afgørelsen i sagen. Såvel sagens karakter som parternes økonomiske interesse i sagen begrunder følgelig betydelige honorarer.

17 Der bør dog tages hensyn til, at der er spørgsmål om udgifter afholdt af en intervenient, hvis opgave under retsforhandlingerne i overensstemmelse med, hvad der normalt er tilfældet, er blevet lettet betydeligt ved de bestræbelser, som er blevet udfoldet af den egentlige part i sagen, hvis påstande intervenienten har interveneret til støtte for (Domstolens kendelse af 4.2.1993, sag C-191/86 DEP., TEC mod Rådet, ikke trykt i Samling af Afgørelse). Da en intervention i sagens natur er underordnet i forhold til den pågældende egentlige parts rolle, kan en intervention, bortset fra i ganske usædvanlige tilfælde, ikke være forbundet med så store opgaver som dem, der påhviler den egentlige part.

18 Det må herved fastslås, at de udgifter til advokathonorarer, som intervenienten gør gældende er udgifter, der kan kræves erstattet, er lige så høje som dem, Rådet som egentlig part i sagen har krævet erstattet. Der bør herefter træffes bestemmelse om betaling af et lavere beløb.

19 Når henses til de forhold, der er redegjort for ovenfor, finder Retten, at de udgifter, der kan kræves erstattet, med rimelighed kan fastsættes til i alt 331 238 BEF, inkl. Furfural Español's advokats udlæg.

20 Ved dette beløb er der taget hensyn til hele sagsforløbet indtil tidspunktet for afsigelsen af nærværende kendelse, hvorfor det er ufornødent at træffe særlig afgørelse om parternes omkostninger i forbindelse med behandlingen af begæringen om fastsættelse af sagsomkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling)

De sagsomkostninger, som sagsøgeren skal erstatte Furfural Español SA som intervenient, fastsættes til i alt 331 238 BEF.

Således bestemt i Luxembourg den 22. marts 1999.

H. Jung

Justitssekretær

J.D. Cooke

Afdelingsformand